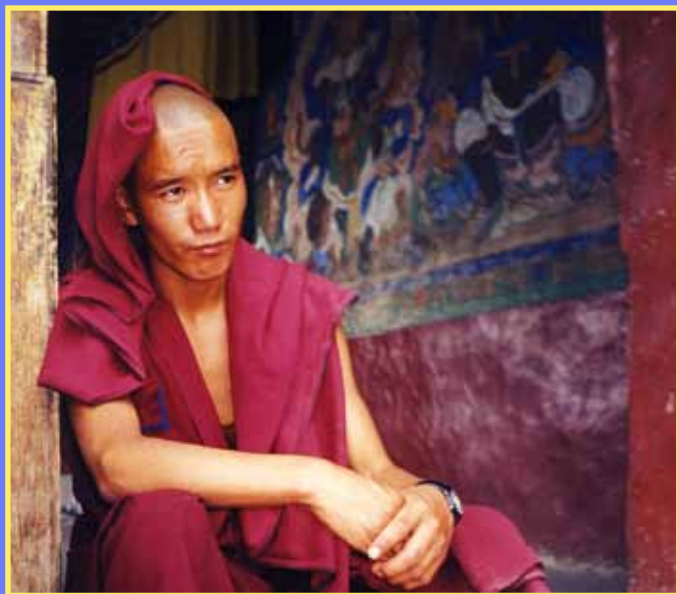

„NEZÁVISLÉ CESTOVÁNÍ K VÍŘE“

Moje cesta do jabloneckého kostela byla dlouhá stovky tisíc kilometrů a vedla přes čtyři kontinenty. Paradoxně právě od kostela jsem na své cesty za „duchovním poznáním“ vyrážel, ale ani ve snu mě nenapadlo, že po všech cestách za východními náboženstvími a filozofiemi, za uhrančivou africkou magií a dalšími fascinujícími duchovními směry se stanu křesťanem a ve svém rodném městě dostanu odpovědi na své otázky, nový život a opravdovou svobodu...

CESTOU NECESTOU

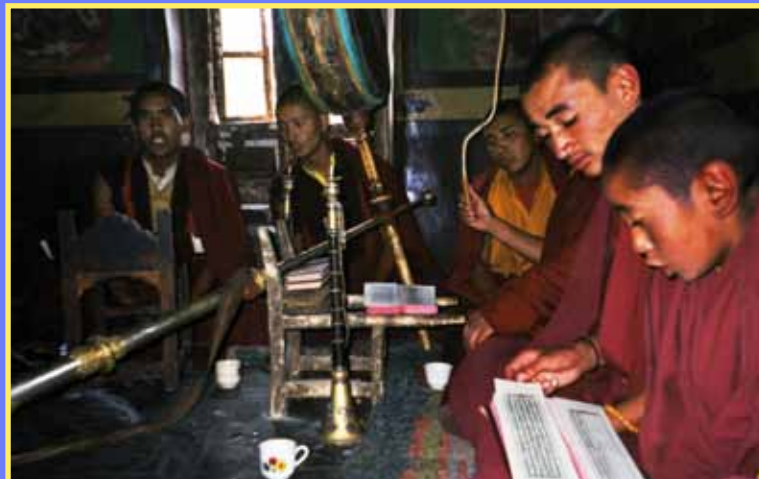
První cestu jsem plánoval už ve druhém ročníku na střední škole. Volba byla jasná, toužil jsem po Indii. Přesto jsem však po maturitě zamířil za svým kamarádem na Madagaskar a skutečné dobrodružné cestování poznal tam. Nedlouho po návratu jsme se spolužákem ukuli jednoduchý plán – za duchovním poznáním stopem do Indie. Střední východ a východní Asie na mě udělaly hluboký dojem. Zasáhly mě islámské země, kde je kultura vírou v Boha protknuta. Pětkrát denně se ozývá tklivý hlas muezina, který svolává k modlitbě, když jeho Alláhu akbar – Bůh je největší – zní do kraje...

BUDDHISTICKÝM MNICHEM NA ZKOUŠKU

Bytostně mě ovšem lákal buddhismus a když jsem navštívil první klášter v severoindickém Ladakhu, myslel jsem, že jsem našel svou duchovní cestu – svůj cíl. Na další cestě do Indie, kterou jsem tentokrát podnikl sám, jsem stopem a pěšky cestoval z jednoho buddhistického kláštera do druhého. Mniši mě přijímali přátelsky a dovolili mi nahlédnout pod povrch. Mohl jsem s nimi sdílet běžné dny. Účastnil jsem se výuky, zpívání manter, práce v klášteře a samozřejmě také meditací. Hluboká kontemplace, opuštění myšlenek... Nádech... Výdech... Zdálo se mi to fantastické.

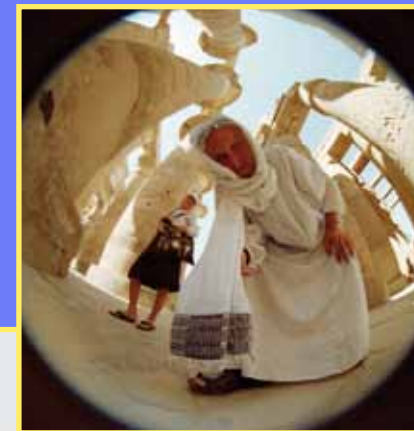
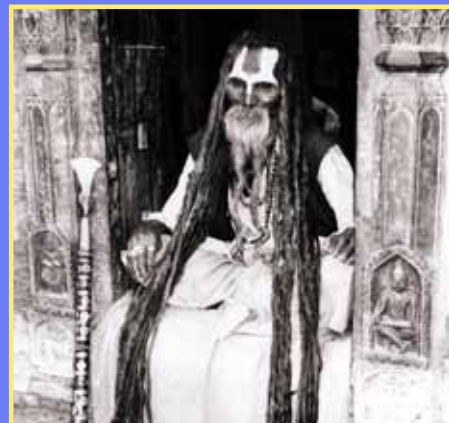
Po měsících strávených v Himálaji jsem se vypravil za sádhu, tedy za hinduistickými svatými muži. Tyto asketické jogíny chápou obyčejní hinduisté jako bohy a vzdávají jim velkou úctu. Po dokončení duchovní přípravy u svého gurma si oholí hlavu a poté se už nikdy nestříhají a neholí. Typické jsou pro ně dlouhé dready, někdy i z vousů. Žijí v samotě, většinou v jeskyních, ale často se také objeví u posvátné řeky Gangy. Také oni mě inspirovali na duchovní cestě. Byl jsem přesvědčen, že hínajánový buddhismus, cesta osobního vymanění se, je to právě...

VELKÁ CESTA

Další výpravy mne zavedly do nejrůznějších koutů světa, od cest za krásným potápěním do Karibiku nebo na Maledivy, po nezávislé putování po většině arabských zemí.

Několik let jsem koketoval s myšlenkou na jakousi „Velkou cestu“. Cítil jsem niterné volání a moje oči stále častěji tančily po mapě Afriky. Když jsem potom poznal Michaelu, dnes manželku, a zjistil, že je stejně naladěná, odbyli jsme si nezbytná očkování a bez dlouhých příprav vyrazili stopem do Afriky. Plán byl jednoduchý. Procestovat celý černý kontinent a dostatečně se duchovně připravit na příjezd do Indie, po které jsme oba toužili. Časový plán byl také prostý – alespoň rok v Africe a v Indii potom, jak dlouho bude třeba. Byli jsme mladí (22 a 23 let) a paralela se Sidhártou Gautumou (Budha), který zasedl v meditační pozici pod strom a řekl, že nevstane dokud nedosáhne osvícení, byla zřejmá...

DRSNÁ AFRIKA

Bůh nás ovšem vedl trošičku jinak. Afrika nás totálně omráčila. Dobrodružné cestování mezi domorodými kmeny, drsná realita válkami zmítaných zemí nebo adrenalinové potápění, to vše plně saturovalo naše největší cestovatelské sny. Místy se šálek dobrodružství naplnil, až přetekl. Třeba na území nebezpečných Dogonů v Mali, kde jsme omylem znesvětili posvátné obětní místo a domorodci nás chtě-

li ukamenovat. Jindy nás přepadli a okradli nebo jsme nabídku tropických chorob docenili až v nemocnici.

To nejdůležitější byl ale střet s africkou magií – voodoo. Poznali jsme něco, co nás úplně vykojelo. Něco tak silného, děsivého a hlavně reálného, že bylo potřeba se bránit. Protože jsme byli duchovními hledači, byli jsme zprvu voodoo otevření a to nám také ušetřilo pořádnou ránu. Najednou jsme zjistili, že žádné meditace, cviky ani mantry proti tomu nefungují. Až jsme se dostali k misionářům

a dozvěděli se, že máme co dočinění se zlem. Ano, voodoo čerpá svou děsivou sílu ze zla. Co teď? Cítili jsme potřebu se bránit. Kdybych byl na cestě sám a nesdílel bych lásku s Michaelou, určitě bych se zbláznil.

JEDINÁ NADĚJE A OBRANA

V Namibii nám poprvé jedna holandská misionářka předala to obrovské poselství – Ježíš Kristus definitivně porazil zlo a v jeho jménu máme obranu, naději na spásu, cestu k Bohu a nový život. Toto poznání nám samozřejmě trvalo ještě dost dlouho, ale vzhledem k tomu, že nám křesťanství nabídlo účinně štít a cestu k odpovědím na

všechny naše otázky, zastínilo téměř okamžitě všechny ostatní duchovní směry, které ve vyjatých situacích neposkytovaly pomoc. V Africe jsme nakonec zůstali celé dva roky. Místo pokračování do Indie jsme se po roce putování stopem a pěšky přes černý kontinent ze severu na jih a znovu na sever nakonec zastavili na rok v Egyptě. Tam jsme se živil jako divemasteři – podmořští průvodci potápěčů.

Po návratu domů jsme zamířili do jabloneckého kostela a začali se u našeho skvělého pana faráře připravovat na křest.

Křesťanství dnes naplňuje naše duchovní touhy, které neutuchají. Když jsme po svěcení našeho biskupa Jana mohli nahlédnout do budovy litoměřického semináře, byl jsem skrz naskrz protknut touhou křesťanství studovat. A protože jsem se rozhodl pro manželský život a Bůh nám už s Michaelou do života vložil dceru, rozhodl jsem se pro náboženskou výchovu na hradecké univerzitě, kterou právě studuji...

